

Escenaris globals en disputa: tot el que està en joc per a dones i nenes

Les negociacions recents a les Nacions Unides en el marc de la **CSW70** i la **CPD59** evidencien una **ofensiva creixent contra els drets de les dones i les nenes**, especialment pel que fa als **drets sexuals i reproductius** i a la **mobilitat humana**. Mentre sembla que els consensos internacionals es debiliten i el sistema multilateral es fragmenta, a Europa avança en paral·lel un enduriment de les polítiques migratòries que amplia la detenció, reforça el control i limita l'accés als drets fonamentals. El resultat és un escenari en què els nostres drets no només es qüestionen en els espais internacionals, sinó que es restringeixen de manera concreta a través de les fronteres i de l'aplicació de polítiques públiques sense **perspectiva feminista interseccional**.

En les darreres setmanes, dos espais clau de les Nacions Unides han tornat a evidenciar el grau de tensió actual entorn de la igualtat de gènere, la defensa dels drets de les dones i les nenes i les polítiques públiques: la **Comissió de la Condició Jurídica i Social de la Dona (CSW70)** i la **Comissió de Població i Desenvolupament (CPD59)**. Lluny de ser fòrums tècnics o allunyats de la realitat, les seves negociacions estableixen marcs que condicionen directament les polítiques públiques en matèria de drets sexuals i reproductius, mobilitat humana i accés a la justícia. El que ha passat en aquesta edició confirma una tendència creixent: l'erosió dels consensos i l'obertura d'una pugna política sobre l'abast mateix d'aquests marcs internacionals.

Per primera vegada en set dècades, les conclusions de la CSW70 no s'han aprovat per consens, sinó mitjançant una votació formal. Tot i que el resultat mostra la capacitat d'articular un rebuig col·lectiu als intents de retrocés, aquest procés també evidencia la creixent fragilitat del sistema multilateral. Posa de manifest l'existència de resistències cada cop més organitzades en un context internacional cada vegada més hostil cap al marc dels drets humans, i en particular, cap als drets de les dones i les nenes.

Per primera vegada en set dècades, les conclusions de la CSW70 no s'han aprovat per consens, sinó mitjançant una votació formal. Això reflecteix una fractura creixent entre Estats i una pèrdua d'acords bàsics al voltant de la igualtat de gènere.

Durant les negociacions, es van intentar introduir **restriccions al llenguatge acordat internacionalment**, especialment en relació amb el concepte de 'gènere' i amb els drets sexuals i reproductius. Aquestes pràctiques són conseqüència de les fortes pressions d'un moviment ultraconservador i contrari als drets humans que, a través d'aquestes estratègies articulades, busca

redefinir estàndards internacionals ja consolidats i reduir l'abast dels compromisos existents en matèria d'igualtat de gènere.

El futur de l'arquitectura institucional de les Nacions Unides

Les propostes de reorganització d'agències clau en matèria d'igualtat i salut reproductiva han generat preocupació per un possible **debilitament d'aquestes agendes** en un moment de pressió pressupostària i reordenació de prioritats globals. Destaca la proposta de fusionar ONU Dones i el Fons de Població (UNFPA) dins de la iniciativa UN80, una proposta que ha encès les alarmes del moviment feminista, que adverteix del risc de debilitar l'arquitectura institucional dedicada a la igualtat de gènere i als drets sexuals i reproductius. A més, davant la **crisi de finançament** que travessa l'ONU, existeix el temor que alguns donants utilitzin aquesta reestructuració com a excusa per reduir encara més les seves aportacions. En aquesta mateixa línia, la CPD59 ha reflectit com les agendes de població, cures i mobilitat estan cada cop més interconnectades, però alhora més fragmentades políticament. La manca, des de fa ja uns quants anys, d'una declaració final de la CPD, així com l'existència de negociacions cada vegada més tenses i polaritzades, reforcen la tendència a debilitar aquests marcs globals i, per tant, a **traslladar aquests debats a nivells regionals**, on la protecció efectiva pot variar de manera significativa.

La mirada posada en Europa

L'impacte d'aquestes negociacions, a més, no es limita només al pla internacional. A Europa, les polítiques migratòries s'han endurit. El **nou reglament de retorn** impulsat pel Parlament Europeu (en les seves fases finals del procés d'aprovació) amplia els supòsits de detenció, allarga els terminis fins a 24 mesos i reforça mecanismes de control que poden derivar en **pràctiques de perfilament racial** i una major vigilància de persones en situació administrativa irregular. Aquestes mesures tenen efectes directes sobre la vida de les persones: condicionen l'accés a la salut, l'educació, la protecció davant la violència i la possibilitat de regularització. En aquest sentit, [més de 110 organitzacions han exigit al Govern espanyol que es posicioni en contra](#), assenyalant que els "preocupa profundament la normalització de mesures que reforcin la criminalització de la migració, el perfil racial i l'erosió de les garanties fonamentals pròpies de l'Estat de dret".

El nou reglament de retorn impulsat pel Parlament Europeu amplia els supòsits de detenció, allarga els terminis fins a 24 mesos i reforça mecanismes de control que poden derivar en pràctiques de perfilament racial.

En aquest escenari, l'**agenda de migració feminista** és una de les que corre més risc de quedar relegada i sense finançament. La mobilitat humana i, en particular, la situació de les persones migrades, ha d'ocupar un lloc central en l'articulació de totes dues agendes. Per a això, cal incorporar una perspectiva feminista en les polítiques migratòries; garantir drets, inclosos els drets sexuals i reproductius, en contextos de mobilitat; visibilitzar les desigualtats específiques que afronten les dones migrades; i fomentar la participació activa en espais internacionals per posicionar aquesta agenda i evitar-ne la marginalització o el tractament exclusivament securitari. Per la seva banda, els

drets sexuals i reproductius continuen sent un camp de disputa central en l'àmbit multilateral. La continuïtat entre processos, juntament amb una presència activa i aliances estratègiques, ha de permetre reafirmar compromisos internacionals, evitar retrocessos i garantir-ne la implementació en contextos de mobilitat i desigualtat.

Sobre l'accés a la justícia

La perspectiva feminista és central per analitzar les dinàmiques migratòries. Tal com s'ha evidenciat a la CSW70, **les dones migrants afronten més barreres per accedir a la justícia**, amb més denegacions de protecció, sobreseïments i dificultats en el reconeixement de proves. Ho assenyalen a **Red Mujer Salud y Migración**: "L'accés a la justícia és inaccessible sota el paradigma actual de securització i externalització de fronteres: el control migratori i la militarització prevalen sobre la protecció, criminalitzant les supervivents de violència en mobilitat humana i desincentivant la denúncia per por a la detenció, deportació o revictimització. Sense desvincular el control migratori de l'atenció integral a les víctimes i supervivents, no hi haurà justícia".

"L'accés a la justícia és inaccessible sota el paradigma actual de securització i externalització de fronteres. Sense desvincular el control migratori de l'atenció integral a les víctimes i supervivents, no hi haurà justícia"

Persisteixen, a més, **biaixos de gènere i discriminació racial** en la pràctica judicial. L'accés a la justícia no pot convertir-se en un itinerari de desgast, descrèdit o empobriment. Tampoc pot dependre de l'origen, la classe social o la pertinença ètnica de la persona que denuncia. Si la justícia és un pilar fonamental de l'Estat de dret, ha d'operar com un espai de garantia reforçada per a les persones que afronten violència masclista, no com un àmbit on aquesta violència es reproduïx sota formes institucionals.

I cap a on anem?

El que mostren la CSW70 i la CPD59 és que els marcs internacionals no estan en un retrocés lineal, sinó en una transformació conflictiva, marcada per una pressió creixent que en redueix l'abast i la capacitat de garantia. Per això, la continuïtat entre tots dos processos esdevé clau per sostenir allò que encara es manté i evitar noves erosions, especialment pel que fa als drets sexuals i reproductius, la mobilitat humana i l'accés a la justícia. La traducció d'aquests marcs en **polítiques públiques efectives** —des d'una perspectiva feminista i antiracista— esdevé un element central, tant per a la protecció de les persones migrants com per al reconeixement de les qui defensen drets en contextos de creixent hostilitat.

Per això, la nostra participació a la CSW70 i la CPD59, un any més, ha estat un acte polític clar, des de la consciència que els drets que es donaven per garantits es troben avui sota un atac coordinat al qual només es pot respondre de manera organitzada. Des d'Acol·lides Feministes continuarem monitorant el desenvolupament de la iniciativa UN80, especialment la possible fusió d'ONU Dones i UNFPA; incidint per transformar els compromisos internacionals en polítiques públiques locals que

garanteixin l'accés a la justícia feminista i antiracista per a dones en mobilitat, assegurin mecanismes de regularització migratòria dignes i reconeixin i protegeixin les defensores de drets humans; ampliant i enfortint aliances multinivell per articular respostes integrals, coordinades i feministes davant els retrocessos en drets; i defensant els consensos assolits en matèria de drets de les dones com un sòl mínim irrenunciable.

La nostra participació en aquests espais és un acte polític, des de la consciència que els drets que es donaven per garantits es troben avui sota un atac coordinat al qual només es pot respondre de manera organitzada.

Perquè sabem que **l'accés als drets no és irreversible**. Depèn tant de decisions polítiques com de correlacions de forces i de la capacitat de sostenir marcs comuns en un escenari cada vegada més fragmentat.

'Acollides Feministes: transformem juntes' és un projecte que busca contribuir al benestar de les dones, adolescents i infàncies en mobilitat, sol·licitants d'asil i refugiades, així com de les seves famílies en la davantera Mèxic-Guatemala per a l'exercici ple dels seus drets, especialment, el dret en una vida lliure de violències masclistes des d'un enfocament mesoamericà. Tot gràcies al treball de quatre entitats: Formación y Capacitación (Chiapas, Mèxic), Asociación para la Promoción en Salud Unidos para Vivir (Guatemala), Almena Cooperativa Feminista (Barcelona, Catalunya) i Creación Positiva (Barcelona, Catalunya). Aquest projecte es desenvolupa gràcies a la col·laboració de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

Amb el suport de:

